

A photograph of Xavi Hernández, a professional footballer, wearing a blue and red FC Barcelona jersey. He is captured in a moment of intense focus or celebration, with his mouth open and hands clasped. The jersey features the club crest, a Nike logo, and the number 3 on the sleeve. The background is a blurred stadium setting.

Xavi Hernández

«El de Terrassa»

Els colors del somni

Més de mig milió de referències a internet estan relacionades amb el futbolista terrassenc Xavi Hernández. La seva trajectòria ocupa milers de pàgines als diaris i revistes, incomptables hores a les televisions i les ràdios, i ens ha donat imatges inoblidables de jugades i de gols que han quedat ja per a la història de l'esport català i terrassenc. L'Ajuntament li atorga la Medalla de la Ciutat no només en reconeixement a la seva extraordinària popularitat, més o menys quantificable, sinó especialment com un homenatge ciutadà a la seva qualitat humana com a terrassenc i com a esportista i a la seva contribució singular a la projecció de la nostra ciutat.

Xavi Hernández és un dels pilars del Barça amb el seu estil de joc intuitiu, agosarat i disciplinat, centrat en el treball en equip i en la serenitat que permet desenvolupar l'estratègia del partit. Ha fet realitat el seu somni d'infantesa a base d'il·lusió, esforç i constància: el primer gol que va marcar el dia del seu debut amb el primer equip va ser fruit precisament de la tasca de preparació iniciada molt abans, quan només tenia onze anys i va arribar a la Masia. Des d'aleshores, va anar convertint en realitat el seu somni de color blaugrana, la vocació que va esdevenir un eix central de la seva vida. Milions de persones d'arreu del món gaudeixen, amb ell, d'un futbol d'alta qualitat i precisió, d'una tècnica inspirada i treballada, que l'han portat a formar part per mèrits propis del nucli de l'equip. Aquests són valors clau en l'esport i en la vida, i Terrassa, com a ciutat esportiva i olímpica que és, els reconeix amb aquesta distinció honorífica perquè subratllen l'essència i l'esperit de la nostra ciutat: la nostra és una història de treball i d'esforç, de sacrifici, de capacitat de resistència en les situacions difícils, d'imaginació per superar els reptes, de solidaritat i treball en equip, d'èxits i de passió per construir un futur millor.

Xavi, "el de Terrassa", és un exemple de l'esperit d'aquesta gran ciutat, i amb el reconeixement que li donem, reconeixem també la força que ens ha fet ser com som i esdevenir una de les capitals de futur del nostre país. La força del "nostre" Xavi és la nostra. La d'una Terrassa que comparteix els seus èxits i que, com ell, encara ha de jugar els seus millors partits.

Pere Navarro
Alcalde de Terrassa

La plantilla de la temporada 2009-2010

Xavi, “el de Terrassa”

Xavier Hernández. En Xavi, “el de Terrassa”. El fill del Joaquim i la Maria Mercè, nascut a Terrassa el 25 de gener del 1980, ha estat sempre molt conscient i orgullós dels seus orígens familiars i de les seves arrels terrassenques. Amb només tres anys ja jugava amb una pilota al passadís del pis de la seva família al carrer Galileu; una família que ha viscut sempre molt intensament la passió pel futbol i pel Barça. Quan tenia sis anys, el seu avi Jaume, que havia estat president del club Sant Josep de Terrassa, va anunciar al seu pare: “Aquest nen apunta maneres, encara el veurem al Barça!”. Ben aviat va entrar al Jabac i només un parell d'anys després va arribar a l'escola de futbol del Terrassa FC, on s'entrenava des de la sis de la tarda fins a la nit. D'aquella època recorda especialment el seu primer entrenador, Antonio Ladero. Aprofitava totes les hores que podia per jugar a futbol, al migdia quan sortia de Cultura Pràctica, a la plaça del Progrés... El futbol era ja el centre de la seva vida, i el compaginava difícilment amb els estudis.

Amb deu anys jugava com a aleví preferent i va començar a descobrir el significat i els reptes de la competició contra equips com el Barça o l'Espanyol, al mateix temps que acompanyava sovint el seu pare, que era entrenador, els caps de setmana. Un amic seu, Oriol Tort, molt pendent de les qualitats que apuntava en Xavi, va ser qui li va obrir les portes del Barça. I així va ser com es va incorporar a la Masia l'estiu del 1991 i a finals d'agost va arribar al Miniestadi vestit de blaugrana, com a membre de l'equip d'alevins A. Pocs dies després el van designar com a capità, funció que va desenvolupar tota la temporada. Anava cada dia de Terrassa a la Masia, perquè la seva mare no va voler que s'hi quedés a viure.

Aquell any, Xavi va participar en la gravació d'un programa de TVE i va conèixer en persona un dels grans mites del Barça, Johan Cruyff. Poc després, als tretze anys, va trobar-se amb una persona clau en la seva formació com a futbolista, Joan Vilà, un professional exigent i de gran capacitat teòrica, amb qui va aprendre els secrets del futbol i qui va intuir clarament el seu potencial com a jugador. Vilà va ser qui el va fer fixar-se en l'estil i les qualitats de joc de Pep Guardiola, el model a imitar. Guardiola va arribar a anar a un entrenament dels cadets per veure d'apropar aquell xicot del qual n'hi havia parlat tant en Joan Vilà.

Pocs anys després, en Xavi va compartir el vestidor amb en Pep Guardiola. Abans, però, va venir el seu pas pel Barça B, on va establir una estreta relació amb Serra Ferrer i va anar evolucionant sota l'atenta mirada de l'entrenador Van Gaal, que al 1997 el va fer asseure per primera vegada a la banqueta del primer equip, amb el número 29 a l'esquena. Poc després, una frase del president Núñez a una entrevista radiofònica va començar a posar els focus sobre aquell jugador del planter que apuntava maneres: "En el futbol base m'han dit que hi ha un nou Guardiola". L'elogi va significar també un increment de la pressió sobre el jugador, que es va convertir en poc temps en el cervell del Barça B i un dels elements clau de la seva ascensió a Segona Divisió.

Així, el 18 d'agost del 1998 va debutar amb el primer equip del Barça, a la Supercopa d'Espanya, contra el Mallorca. Van Gaal el va vestir amb la samarreta de l'onze inicial i va triomfar marcant un gol! Va ser el millor debut que mai hagués pogut imaginar. El seu somni, els pronòstics que havia anat escoltant al llarg dels anys, mentre es preparava durament i madurava com a jugador i com a persona, es començava a fer realitat. Xavi reconeix, anys després, el valor d'aquella aposta de Van Gaal i l'extraordinària exigència de l'entrenador.

Poc després, a l'abril del 99, va arribar un altre dels grans moments: el Mundial sub-20, a Nigèria, de la mà d'Iñaki Sáez, "el tigre". Ell va ser també una persona decisiva en la formació del futbolista. La tornada a Espanya, amb el Mundial guanyat, va significar també per a Xavi l'aprenentatge d'una altra faceta del futbol professional: la pressió dels mitjans de comunicació, que esperaven l'equip a Barajas, així com el ritual de les recepcions oficials, a la Moncloa i a la Zarzuela, on el rei el va felicitar personalment. En aquell moment, Xavi va estar en el punt de mira del Milan, amb només dinou anys i un esplèndid futur per endavant: la tossuderia i la visió de la seva mare van frustrar una operació de luxe amb centenars de milions de pessetes de l'època en joc. Una oferta impossible de rebutjar, però a la qual al capdavant va dir que no, per confirmar la seva aposta decidida pel Barça. Un nou contracte de cinc anys amb el Barça, per molts menys diners que amb el Milan, va ser la recompensa de Núñez i va segellar el seu futur.

Poc després, el canvi de mil.leni va donar sort al jugador terrassenc, que va tenir la seva gran oportunitat: ser l'organitzador del joc blaugrana després de la marxa de Guardiola al futbol italià. I temps després, un altre moment de felicitat absoluta, el triomf a la final contra Alemanya, a l'Eurocopa, marcada per una frase lapidària de Luis Aragonés: "La final no es juga, la final es guanya!". Van guanyar, va ser designat com a millor jugador i va deixar per a la petita història del futbol una exclamació que havia de ser polèmica, un "¡Viva, España!" que després de les reaccions va matisar sense per això renunciar a reconèixer i agrair les oportunitats

Xavi, el 1982

que li havia donat la selecció espanyola.

A l'etapa Laporta-Guardiola, Xavi ha esdevingut un dels puntals de l'equip. Tant amb Guardiola com amb els entrenadors anteriors, Van Gaal, Rexach, Antic o Rijkaard, ell ha estat sempre un dels pilars del Barça. Ara és ja tot un veterà del primer equip, amb una llarga experiència al camp i al vestidor, i amb la seguretat dels “galons” que això atorga envers la resta de l'equip. La seva trajectòria esdevé així una brillant reivindicació dels jugadors de casa, a vegades poc valorats en el propi club o en el seu entorn mediàtic. El que més valoren de Xavi els companys, els afeccionats i la gent que l'envolta és la seva capacitat per conservar la calma. Mantenir el cap fred, seguir una estratègia prèviament marcada i estudiada és essencial en un esport que aixeca o enfonsa l'ànim a milions i milions de persones de tot el món en qüestió de segons. A més, el seu punt fort és que ha demostrat que té una excel·lent visió de la jugada i sap dirigir l'atac amb seguretat. Xavi s'ha guanyat la confiança dels entrenadors en tots aquests anys, arrel d'això han combinat la seva posició al mig del camp, precisament perquè és capaç d'adaptar-se amb extrema facilitat. El seu xut potent i ben dirigit i el seu estil de joc, basat en la possessió de la pilota, han marcat un estil blaugrana que es tradueix en un futbol vistós i ofensiu.

Xavi, sovint a contra-corrent, ha tingut la fortalesa necessària per guanyar-se el respecte dels socis, dels companys, del públic, dels mitjans.

Aliè a les crítiques i al soroll mediàtic, ha consolidat el seu joc i el seu caràcter vestit sempre amb els colors blaugranes que el feien somiar quan, de petit, començava a jugar amb una pilota i a somiar amb jugar a futbol amb els colors del Barça. Sense deixar de ser mai el Xavi, aquell “pelopo” o senzillament “pelo” que continua essent Xavi, el de Terrassa.

Equip aleví preferent, 1991-92.

Trofeig al millor company, equip infantil B, temporada 92-93.

El camí de l'èxit

FC Barcelona

2009/10 Mundial de Clubs
2009/10 Supercopa d'Europa
2009/10 Supercopa d'Espanya
2008/09 Lliga de Campions
2008/09 Lliga
2008/09 Copa del Rei
2006/07 Supercopa d'Espanya
2005/06 Lliga de Campions
2005/06 Lliga
2005/06 Supercopa d'Espanya
2004/05 Lliga
1998/99 Lliga

Selecció espanyola

2008 Eurocopa
2000 Medalla de plata JJOO Sydney
1999 Campionat del Món Sub 20

Títols individuals

2010

Premi al Millor Esportista Terrassenc
Premi al Millor Esportista Català
Premi Don Felipe de Borbón-Premios Nacionales del Deporte CSD

2009

3r classificat en el FIFA World Player
Millor constructor de joc del món segons la IFFHS
Inclòs en l'onze ideal de la UEFA
Millor jugador de la final de la Lliga de Campions de la UEFA (2008-2009)
Millor centrecampista de l'any de la UEFA
Pilota de Bronze de la Copa Mundial de Clubs de la FIFA
Inclòs en l'equip ideal de la FIFA/FIFPro
Jugador Budweiser del Partit Espanya-Sudàfrica de la fase de grups de la Copa Confederaciones
Millor Migcampista de la Lliga BBVA, Premis LFP
Pilota de Bronze de la revista France Football
Inclòs en l'onze ideal de la revista L'equipe
Inclòs en l'onze ideal de La Gazzetta dello Sport

2008

Millor jugador de l'Eurocopa
5è classificat en el Pilota d'Or
5è classificat en el FIFA World Player
Escollit integrant del millor equip segons FifPro
Millor constructor de joc del món segons la IFFHS
Inclòs en l'onze ideal de la FIFA
Inclòs en l'onze ideal de la UEFA

2004-2005

Premi Don Balón al Millor jugador espanyol de la Lliga Espanyola de Futbol

1998-1999

Premi Don Balón al jugador revelació de la Lliga Espanyola de Futbol
Premi El País al jugador revelació de la Lliga Espanyola de Futbol

Xavi Hernández i Miguel A.González, equip infantil B, 92-93

F C B

Xavi Hernández

Nascut a Terrassa el 1980, Xavi és un jugador clau del FC Barcelona, equip on ha desenvolupat tota la seva trajectòria esportiva, des que als onze anys va arribar a la Masia, triat per les seves excepcionals qualitats. Va debutar amb el primer equip del Barça l'agost del 1998, de la mà de l'aleshores entrenador Van Gaal, i a partir del 1999 es va consolidar com a titular. Va debutar amb la selecció espanyola, "la roja", l'any 2000 i va ser elegit com a millor jugador de l'Eurocopa 2008. La visió del joc, el domini de la pilota, la rapidesa i l'encert en el xut a porteria són valorades com les principals virtuts d'un centrecampista que destaca per la seva capacitat de treballar en equip. El 8 d'abril de 2010 l'Ajuntament de Terrassa li lliura la Medalla de la Ciutat.

Edita: Ajuntament de Terrassa-Alcaldia-Presidència,
Servei de Protocol
Producció i maquetació: Servei d'Imatge i
Comunicació
Documentació: Servei d'Esports
Fotos: Família Hernández-Rius, Futbol Club Barcelona